

Γιὰ κάποιο πρᾶγμα κάποτε μᾶς ἔρχεται μιὰ τρέλλα
κι' ἀρχίζουνε τρεχάματα, βοή και πῆγαιν' ἔλα
και τότε πᾶσα ἡ Ἑλλάς με ὅλα τὰ σωστά της,
ὡσάν νὰ πάσχη, Περικλῆ, ἀπὸ τὰ νευρικά της,
σηκόνεται εἰς τὸ φτερό, τρελλαίνεται, φρενιάζει,
ἀλλ' ἔξαφνα συνέρχεται κι' ἀμέσως ἡσυχάζει.
Θυμᾶσαι με τὴν ἐορτὴν τῆς **Δαύρας** μας ἐκείνην
πῶς ὅλοι μας ἐπάθαμεν ἀπὸ παραφροσύνην
τὸν Μάρτη τὸν προπέρσυνον;...

Π.— Ἀκοῦς δὲν τὸ θυμοῦμαι!

Φ.— Κάτσε λοιπόν, βρὲ Περικλῆ, τὰ πρῶτα μας νὰ ποῦμε.

Οἱ πάντες ἐωρτάσαμεν τὴν ἐορτὴν τῆς **Δαύρας**,
σημαῖαι δ' ἐκυμάτιζαν εἰς τὰς πνοὰς τῆς αὔρας,
και ἡ Ἑλλάς ὁλόκληρος ὡσεὶ Μαινὰς ἐσκίρτα
και ὅλοι ἐστεφάνωναν με δάφναις και με μύρτα
τοῦ Ρήγα και τοῦ Κοραῆ τοὺς θεῖους ἀνδριάντας
και πῦρ και φλόξ κατέφλεγε τὰς πᾶσας και τοὺς πάντας
και φῶς λαμπρὸν ἐφώτιζε τοὺς γαλανοὺς αἰθέρας
κι' ὀλίγου δεῖν, βρὲ Περικλῆ, ἐκείνο τὸ ἐσπέρας
εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν νὰ πᾶμε ὁλοῖσα...

Π.— Θυμοῦμαι πῶς μᾶς ἔπιασε πολὺ μεγάλη λύσσα
και λόγος ἔγινε πολὺς κι' εἰς τὴ σοφὴν Εὐρώπην.

Φ.— Ἀλλ' ὕστερα ἐπλάκωσε ὁ Μάρτης ὁ κατόπιν,
μὰ ὁ Ρωμηὸς ἀμέριμνος καθ' ὅλα ἐκοιμάτο
κι' οὔτε με φούρια ἔτρεχε κανένας ἄνω κάτω,
ἀλλ' οὔτε διαδήλωσις δὲν ἔγινε καμμία.

Π.— Ἀλλὰ τί θές νὰ πῆς μ' αὐτά;

Φ.— Θέλω νὰ πῶ, χαμάλη,

πῶς νέα τρέλλα 'στοῦ Ρωμηοῦ κατέβη τὸ κεφάλι
κι' ἐφέτος θέλει και καλὰ νὰ δεῖξη τὸ μᾶλο του
καθὼς προπέρσυν ἔδειξε τὸν πατριωτισμὸ του
και θὰ τὸ δεῖξη μοναχὰ με τὸ μασκαράδην,
διότι τοῦτο 'στους Ρωμηοὺς ἀνέκαθεν προσήκει.
Και κομητάτα γίνονται διὰ τοὺς μασκαράδες
και στέφανοι προσφέρονται, βραβεῖα και παράδες
και πᾶς τὸ κατὰ δύναμιν πρὸς τὸν σκοπὸν προσφέρει
και ἡ Ἑλλάς ἀγάλλεται και ὅλ' ἡ φύσις χαίρει
και τόσαι ἀναγγέλλονται πομπαὶ και πανηγύρεις
και στέκεις μόνο σὺν χαζὸς ἐσὺ ὁ κακομοῖρος.
'Αλλ' ὅμως ἐλησμόνησα, ἐσὺ μᾶλο δὲν ἔχεις
και εἶσαι 'λίγο ἔξυπνος ὁπότεν μοῦ τῆς βρέχεις,
ἐνῶ ἂν ρίξης μιὰ ματιὰ 'στὴν ἄλλην κοινωνίαν
πνεῦμα θὰ 'βρῇς λεπτότατον με τόσην εἰρωνείαν
και ὅποιος ἔχει μπόλικο, βρὲ Περικλῆ, πιπέρη,
τὸ ρίχνει και 'στὰ λάχανα με τὸνα κι' ἄλλο χέρι.
Γιὰ δὲς αὐτὸν τὸν μασκαρὰ τί σκέρτσα ὁποῦ κάνει...
τὴν προσωπίδα, Περικλῆ, φορεῖ τοῦ Δεληγιάννη,
τὸν Παππαμιχαλόπουλον ὁ ἄλλος προσποιεῖται
κι' ἐκεῖνος τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὴν λαλιὰν μιμεῖται.
Μὰ τί ἀστεῖοι ἀληθῶς!... τί πνεῦμα και τί σκῶμμα!
τὶ ἐξυπνάδες λέγονται ἀπὸνα κι' ἄλλο στόμα!
ὅλοι αὐτοὶ γιὰ μιὰ στιγμή περνοῦν ἀπ' ἐμπροστά μου
κι' ἐγὼ τοὺς βλέπω και γελῶ και πέφτουν τὰντερά μου.
Γιὰ δὲς και σύ, βρὲ Περικλῆ, ἂν θέλῃς νὰ γελάσῃς
κι' ἂν δὲν ἐξέραςες ποτέ, μὰ τώρα θὰ ξεράσῃς.

Π.— Ἀλήθεια τί ἀκούεται και περὶ τοῦ πολέμου;

Φ.— Ἐγὼ γιὰ τοῦτο σ' ἐρωτῶ και σὺ γι' αὐτὸ εἶπέ μου.

Π.— Ὁ Μόλτικε εἶπε σοβαραὶ πῶς εἰν' αἱ περιστάσεις.

Φ.— Ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτε παρὰ διασκεδάσεις

και τὸν Μεγαλειότατον μετὰ τοῦ Κωνσταντίνου
εἰς τοὺς χοροὺς τῶν Πρεσβειῶν, ἐμοῦ και σοῦ κι'
[ἐκείνου,

και τρώγοντα και πίνοντα ἡσύχως και ἀνέτως
κι' ὁ κόσμος 'παραινύσσαζε με τοὺς χοροὺς ἐφέτος
και μπάλοι γίνονται παντοῦ τῇ 'μέρᾳ και τὸ βράδυ
εἰς τοῦ Τσιγγροῦ, 'στοῦ Βαλτατζῆ, 'στοῦ Μπίτζωφ,
[στοῦ Ρηγάδη.

Κι' ἐγὼ, καὶ μένε Περικλῆ, ἂν κι' εἶδα τόσους μπάλους
εἰς τὸ Παλάτι και ἄλλου, μικροὺς τε και μεγάλους,
μὰ σὺν τοῦ Λάμπρου, ἀδελφέ, τὸν ξακουσμένο μπάλο
παρὸλ ντοννὲρ σὲ βεβαιῶ δὲν εἶδ' ἀκόμη ἄλλο
μ' ἐκείναις τῆς θαυμασίας τοῦ κοτιλλιὸν φιγούραις
και με ζευγάρια πετακτὰ ποῦ γύριζαν σὺν σβούραις,
με χιόνια, τράκες κι' ἄλογα, λές κι' ἦταν πανηγύρι,
με μιὰ χρυσὴ νοικοκυρά κι' ἀντάμη νοικοκύρη.

Ἐκεῖ κι' ὁ Μίκιος κι' ὁ Κωστής κι' ὁ Νιόνιος και ὁ
[Πίπης,

ἀπὸ χοροὺς ὡσάν κι' αὐτὸν δὲν ἔπρεπε νὰ λείπῃς.

Π.— Μωρὲ σοῦ εἶπα πῶς χοροὺς δὲν θέλω νὰ μοῦ ψάλλῃς.

Φ.— Τὸ ξέρω... πάντα πρόστιχος θὰ εἶσαι και χαμάλης.

Π.— Ὁ Μόλτικε εἶπε σοβαραὶ πῶς εἰν' αἱ περιστάσεις

και σὺ μοῦ λές γιὰ τοὺς χοροὺς και τὰς διασκεδάσεις;

Φ.— Καὶ ἂν ὁ Μόλτικε εἶπ' αὐτὸ και τί με μέλει 'μένα;
ὄρσε, μωρὲ, 'στὸν Μόλτικε σου, μὰ ὄρσε και σ' ἐμένα.

Π.— Μὰ σὺ τὸ 'παραξίλωσες, ξετσίπωτο ζαγάρι
και δέξου εἰς τὴ ράχη σου τὸ τακτικὸ στηλιάρι.

Διὰ λόγους ὡς ἐκ περισσοῦ
γιὰ τὸν χορὸ τοῦ Π α ρ ν α σ σ ο ὦ...

Λοιπὸν ἀπόψε θάχωμε τοῦ Π α ρ ν α σ σ ο ὦ τὸν μπάλο
'στοῦ μακαρίτη τοῦ Μελά τὸ σπῆτι τὸ μεγάλο.
'Εκεῖ πολὺ ἀρσενικὸ και θηλυκὸ ἀσκέρι,
ἐκεῖ και ντάμαις ὁμορφαις και τόσοι καββαλιέροι,
ἐκεῖ χορὸς τρικούβερος και χάρις και νεότης
καί, ὅπερ σπουδαιότερον, ἀληθινὴ παιδρότης,
ὁ Μίκιος ὁ κατάχλωμος καθὼς και τᾶλλα μέλη
και ὁ ἱπλότης ὁ Σουρῆς και πάντες οἱ ἐν τέλει,
μὰ και μπουφὲς ἐκ φαγητῶν πολλῶν και διαφόρων
και ὅλ' αὐτὰ γιὰ τὴν Σχολὴν τῶν παίδων τῶν ἀπόρων.

Βεβαίως θὰ ἐμάθετε ἀπὸ πολλοὺς κι' ἐμᾶς
πῶς ἐξεδόθη σήμερον ἡ φίλη Ἐ β δ ο μ ᾶ ς
κομπή, παιδρά, χαρίεσσα, ἐρατεινὴ, ποικίλη,
γραμμένη ἀπὸ εὐμορφο και δυνατὸ κονδύλι,
πρὸς δὲ και με πρωτότυπον λαμπρὰν μυθιστορίαν,
χωρὶς μακρὰς διατριβὰς και ἄλλην φλυαρίαν.

Ἡμερολόγιον τοῦ Ἀσωπίου,
τοῦ πολυφράδμονος ἡμῶν λογίου.

Λαμπρὸν Ἡμερολόγιον μεστὸν φιλοκαλίας
και ἁλατος και χάριτος και τόσης ποιικιλίας,
ποῦ ὅποιος φίλος τοῦ καλοῦ ἢ ὅποια τάγοράση
δὲν εἴμπορεῖ καλλίτερα τὴν ὥρᾳ νὰ περάσῃ.
Σᾶς βεβαιόνομεν κι' ἡμεῖς ἐν πάσῃ συνειδήσει
πῶς γιὰ τὰ φράγκα του κανεῖς δὲν θὰ μετανοήσῃ.